

HUMIEN (2) *sb m*

humien (1), **humion** (1), [**humen**]; humien: humion *StryjKron* (1 : 1).

Teksty nie oznaczają é oraz ó.

sg N humien (2). ◊ [*pl N hum(i)enowie.*]

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w.

*Przełożony klasztoru w kościele wschodnim, ihumen (z grec. ἡγούμενος, przez białor. ihumien i ukr. ihumen) [opat – hegumenus Cn] (2) : A Michaiło nie máiąc mocy ná odpor Litwie/ drugi raz do Mołkwy ziachał/ támże go Humion Rułki w iednym Monaŝterze Profkurem otruł/ po koronácii Kázimierzowej ná Kroleŝtwo Roku 1448. *StryjKron* 597; [Metropolitowie/ Władykowie/ Archimendrytowie/ y Humiemowie [!]/ Popi wzyŝcy Rułcy [...] z oŝiadłych Rol/ tákże dáwać máią po złotemu *Konst* 195v [*uniwersał poborowy z r. 1578*]; Archymędrytowie/ Humennowie *Konst* 203v [*uniwersał poborowy z r. 1580*].]*

*W połączeniu z imieniem (1): y zbudowana była Cerkiew S. Bohorodzice Piecerłkiej/ y vmárł wielebny Chwiedoŝzicy Piecerłki/ á po nim náłtał Stephan Humien. *StryjKron* 185.*

ZZie